

SZÍV ERNŐ

Díj

Egyszer találkoztam egy íróval, aki kis beszélgetés után, és már nem is tudom, miért lyukadtunk ki ide, azt mondta nem kis rezignációval, hogy neki nincsen még semmilyen irodalmi díja, soha nem kapott. Nem volt már fiatal ez a költőnő, szép és komoly életmű állt mögötte. Én például nagyon szerettem a verseit, vagy harminc éve olvasom őket rendületlenül, néha felkiáltok meglepetésemben, néha borzongok, félni kezdek vagy ámulok. Úristen. Hogyhogy nem kapott még díjat? Egy ilyen nagyszerű, különleges költő! Nekem a díjakkal mindig is szerencsém volt, sokat kaptam, mindig időben, tkp. el voltam kényeztetve. Kaptam váratlanul is. Kaptam államtól, hivataltól, olvasótól. De a legszebb díjamat még nem mondtam el. Egyszer egy kisfiú odaállt elé, és azt mondta, ő olyan szép mesekönyvet, mint amelyet én írtam, még nem olvasott. Csilogott a szeme, nézett föl rám, szőke volt, mint a búza. Nem vagyok már én sem mai gyerek, hát nem is hittem neki. Meg szokták kérdezni, milyen érzés díjat kapni. Na, milyen. Jó érzés. A díjjal minden jár, öröm, megkönnyebbülés, féltékenység, háborgás, irigység, düh. Egyszer a szemem láttára kapott egy író gutaütést, amikor megtudta, hogy a másik író lett a díjazott. Kivörösödve üvöltött, ököllal verte az asztalt. Nem hiszem el, ismételte. Vérben forogtak a szemei. Kicsi, okos feleségem húzott el a közeléből, nehogy rám támadjon. Az én legnagyobb díjamat egy kocsmában kaptam. Hát jó, sörözőben. Ide járok vagy nyolc éve, láttam és megénekeltem a cserélődő pultoslányokat, írtam novellát a szomszédos ház mindenéről, aki mindig itt flipperezik, ismerem a vendégeket, őket is megénekeltem már tárcákban és kisszíneseinkben, egy szimpatikus fiú a másik helyre tette át a székhelyét, ő hiányzik nekem, satöbbi. Van ebben a kocsmában igazi olvasó is, egy nyugdíjas mérnökember például a minap Bodor-könyvvel indult haza, kicsit megálltunk, beszélgettünk, mondta, hogy nagyon tetszett neki a Sehol, és az új Závadarégényt is mennyire kedvelte. Ez a mérnökember általában nem egyedül ül a piros bőrkanapén, hanem van társasága is. Ott ül a kis szemüveges öreg meg egy nagyobb testű, szintén nyugdíjas úr, néha vannak mások is velük, néha egyedül sörözgetnek, de, mondom, sokszor ültek így hárman, esőben, napsütésben, télen vagy nyáron. Na, ők hárman tüntettek engem ki. Tőlük kaptam a legszebb irodalmi díjamat. Pedig át se adták. Nem is volt ceremónia. Nem volt hajcihő, csak egy kibukó, éppen csak megszülető félmondat, egy kis vitatárgy. Beszélgettem velük valamit, már nem emlékszem, mit. Elköszöntem tisztelettel. Kezem a kilincsen, ekkor hallottam meg. Gyönyörű mondat volt. A hátam mögül érkezett. Nem is tudtam, melyikőjük mondta. Így szólt: Higgyétek már el, hogy nem is olyan rossz író ez!